

Χαίρετε λοιπόν, ὦ γυναῖκες! σεῖς καθιστᾶτε ἰσόβιον τὴν νεότητά, τὴν χρυσὴν ταύτην καὶ μόνην ποιητικὴν τῆς ζωῆς ὠρὰν! Χαίρετε καὶ σεῖς, ὦ ὀδοντοῖατροὶ καὶ βάπτρια καὶ μυροπῶλαι καὶ λοιποὶ βοηθοὶ καὶ στηρίγματα τῆς γυναικείας καλλονῆς, σεῖς εἴθε οἱ ἀληθεῖς φιλόσοφοι καὶ εὐεργέται τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, οἱ ἀπαλλάττοντες αὐτὸ ἀπὸ τῆς σκληροτέρας τῶν πλήθων τοῦ γῆρατος.

Ἄν δὲ αἱ παρελθούσαι γενεαί, παραγνωρίσασαι τοιαύτην εὐεργεσίαν, δὲν ἐνέγραψαν εὐλαβῶς τὰ ὀνόματά σας ἐν τῷ Πανθέῳ τῶν εὐγνωμογούντων λαῶν, ὡ μὴ θλίβεσθε διὰ τὴν ἀγνωμοσύνην ταύτην, διότι κατὰ τὸ ἔτος 1863 θέλετε ἰδεῖ βραβευομένους τοὺς ἀγῶνάς σας, καθότι ἡ ἀχαριστία εἶνε αἰσχρὸν ἐλάττωμα, τὸ δὲ ἔτος 1863 δὲν θὰ ἀσχημιζέται ὑπ' οὐδενὸς ἐλαττώματος· θὰ ᾔηνε κατὰ πάντα ἐντελές, ὡς περικλείον ἐν ἑαυτῷ τὸν ἀριθμὸν *Tria* καὶ *omme tria perfectum est* εἶπεν ἀρχαῖός τις σοφός.

Ἄς χαϊρώμεθα λοιπόν καὶ ἄς ἀγαλλώμεθα ὅτι τὸ ἔτος παρίσταται ὑπὸ τοιούτους ἀγαθοὺς οἰωνοὺς, ὅτι ὁ τελευταῖος ἀριθμὸς, τὸ *Tria* ἐνθυμίζει πᾶν ὅτι χαριεστάτον, σεβαστὸν ἢ παντοδύναμον ὑπάρχει τὰς τρεῖς χάριτας, τὰς τρεῖς θεοφιλήτους ἀρετὰς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος τὴν τριαιναν, τὸ σύμβολον τοῦτο τῆς κατὰ θάλασσαν ἰσχύος.

Οὕτω, λοιπόν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ εἴμεθα ἐν τῷ μέλλοντι, κατὰ τὸ διάστημα τοῦλάχιστον τοῦ ἔτους 1863, χαριέντες, ἐνάρετοι καὶ ἰσχυροί. Τί περισσότερον θέλομεν; ἀλλ' ἐλησμόνησα καὶ τὸν Πυθαγόραν τὸν μέγαν τοῦτον φιλόσοφον καὶ γεωμέτρην, ὅστις ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς *Tria* εἶναι τὸ σύμβολον πλήρους ἀρμονίας. Καὶ ὅμως ἡ ἱστορία τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐας ἀπόδεικνύει, τῇ ἀληθείᾳ, τὸ ἐναντίον καθότι, ἐνόσω ἡ Ἔδεμ εἶχε μόνον δύο κατοίκους, τὰ πάντα ἐβάδιζον κατ' εὐχὴν ἐν τῷ καλῷ ἐκείνῳ παραδείσῳ· ἀμὰ ὅμως διὰ τῆς ἀναμιξέως τοῦ Σατανᾶ ἐγένοντο τρεῖς, τὰ πάντα ὑπῆγον κακὴν κακῶς. Ἦρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ σοφὸς Πυθαγόρας, πραγματευόμενος περὶ ἀρμονίας, δὲν προσέβλεπε τὰ κατὰ τὸ νέον ἔτος δῶρα, ἅτινα διαταράττουσι περιοδικῶς τὴν ἀναγκασιότατην τῶν ἀρμονιῶν, τὴν μεταξὺ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων ἐκάστης οἰκογενείας.

Τὴν συνήθειαν ταύτην τῶν ἐπετείων δῶρων, τὴν ἀνοητοτάτην κατ' ἡμᾶς πασῶν τῶν συνηθειῶν, παρελάβομεν παρὰ τῶν Ῥωμαίων. Οὗτοι μᾶς ἐδίδαξαν νὰ κενώνωμεν τὰ θυλάκια μας καὶ νὰ πληρῶμεν τὰ θυλάκια τῶν ἐμπόρων.

Παρὰ τῶν Ῥωμαίων ἀκόμη παρελάβομεν καὶ ἄλλην οὐχ' ἥττον γελοίαν συνήθειαν, μεταμορφώμενοι κατὰ τὰς ἀποκρέω εἰς ἄρκτους, πιθήκους, τίγρεις, καμήλους καὶ λοιποὺς κατοίκους τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου, ὡς ἂν ἠθέλαμεν νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν παραδοξολογίαν φυσικοῖστορικῶν τινῶν, καθ' οὓς ὁ ἀρχέτυπος ἀνθρώπος εἶχεν οὐρανὸν ὡς ὁ πιθήκος καὶ ἐβάδιζε τετραποδητὶ ὡς ἡ ἄρκτος.

Ἡ Ῥώμη τέλος μᾶς ἐκληροδότησε καὶ τοὺς Πανδέκτας, τὴν τέχνην ταύτην τοῦ τρέφεσθαι ἀναλώμασι τῶν φιλονείκων, φιλοδίκων, διαδίκων καὶ λοιπῶν φίλων τοῦ χαρτοσήμου.

Δικαίως ἄρα καλεῖσαι, ὦ Ῥώμη, αἰωνία πόλις! Ἀθάνατος ἔσται ἡ βασιλεία σου, ἀφοῦ θεμελιούται ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης μωρίας, ἀλλ' ἐξ ὅλων τῶν κληροδοτημάτων σου τὸ χεῖριστον εἶναι τὰ ἐπέτεια δῶρα, ἀληθῆς πληγῆ, ὡς αἱ μαστῶσαι τοὺς Ἰουδαίους.

Ἐν καὶ μόνον μέσον ὑπάρχει ν' ἀποφύγη τις τὴν μᾶστιγα ταύτην, μέσον δύσχρηστον ἀλλὰ καὶ ἀσφαλέστατον. Τὸ μέσον τοῦτο μᾶς διδάσκει τὸ φημιστὸν ἐπιγράμμα

Cy git, dessous ce marbre blanc,
Le plus avare homme de Rennes,
Qui trepassa le dernier jour de l'an
De peur de donner des étrennes.

Τί φρονεῖτε λοιπόν, προσφιλεῖς ἀναγνώσται καὶ ὠραῖαι ἀναγνώστριαι, περὶ τῆς συνταγῆς ταύτης; Σᾶς ἀρέσκει; Ὅχι βέβαια· καὶ εἰς ἐμὲ ἐπίσης· Ἄς ἀκολουθήσωμεν λοιπόν τὴν πεπατημένην ὁδὸν, ὅσον ἄσκοπος καὶ ἂν ᾔηται, σεῖς μὲν προσφέροντες δῶρα, ἐγὼ δ' εὐχόμενος εἰς ὅλους ὑμᾶς πᾶν ἀγαθόν, ἰδίως δὲ εἰς τὴν ἀρτιγέννητον *Χρυσαλλίδα*, τὴν ὁποῖαν τιθέμενοι ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς θεᾶς *Συνδρομῆς*, δεόμεθα αὐτῆς νὰ τῇ παράσχη συνδρομητὰς μὴ λησμονούντας. . . τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως *συνδρομή*.

ΑΛΘΩΤΑΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ 1.

Ἀκέφαλος, ἐβάστασα ποτὲ εἰς ἄλλα ἐτη
Θαυματουργὸν καὶ μάγισσαν τὴν τρίχορδὸν μου λύραν.
Οἱ φθόγγοι τῆς ἀμείλικτον ἐμάλαξαν τὴν Μοῖραν,
Καὶ ὅστις μ' ἤκουσ' εὐθυμὸς θεὸς νὰ ἠγρύπνει ἔτι.
Ἄλλ' ὅμως ἂν τὸ ἔλον μου θελήσης νὰ ἀρμόσῃς
ᾧ τότε σ' τὰς ἀγκάλας μου βεβαίως θὰ ὑπώσῃς!

N.